

frøgte at see vort Hverd vanskeliggjort fra den Side, hvor Kongens Regjering fremfor Alt maa ønske at undgaae Vanskeligheder. — Det er min Mening ved disse Bemærkninger at antyde og begrunde, forsaavidt det her lader sig begrunde, og forsaavidt jeg er berettiget til at gaae i Udviklingen af denne Sag, at Kongens Regjering maa være Dommer over, naar det hensigtsmæssige Tidspunkt er kommet til at forelægge Udkast til en fælles Forfatning. Jeg finder i Adresseudkastet, at man, som et Moment for den Mistillid, som med stærke Ord declareres, paaberører sig, at Bekjendtgjørelsen af 28de Januar 1852, som man dog, efter hvad der er sagt, dog ikke vil rokke, bebuder en Opgivelse af den hidtil fulgte Politikk med Hensyn til Samordningen af Monarchiets Dele, en Politikk, hvorom der — siges der — var Enighed mellem Konge og Folk. Jeg troer imidlertid, at, naar man seer hen til den Politikk, som er fulgt fra Urolighederernes Begyndelse og indtil nu, vil man neppe med Føie kunne sige, at det, som er skeet, det, som er antydet ved Bekjendtgjørelsen af 28de Januar, er nu for første Gang som nedfaldet fra Himlen og en Opgivelse af den hidtil fulgte Politikk. Jeg troer, at der er fulgt en meget forskjellig Politikk siden Marts Maaned 1848. — Den Politikk, som jeg foresender udtalt og erklæret i Marts 1848, var en Politikk, som gik ud paa en constitutionel Forbindelse mellem Danmark og Slesvig med den størst mulige provindsielle Selvstændighed for Slesvig, og paa Holsteens Deeltagelse i et Genheds-Lydsland og i et tydsk Folkeparlament. Denne Politikk svarede uden Tvivl til Tidspunktet, og hvad der dengang foregik i Lydsland maatte nødvendigviis bringe Kongens Regjering til at troe, ligesom den bragte de tydsk Stormagter til at troe, at der

vilde blive et Genheds-Lydsland, en tydsk Stat, sandsynligviis med republicanke Former, i alt Fald med et Folkeparlament, hvis Dannelse Kongen erklærede ikke at ville modsætte sig, men endog befordre. Deraf fulgte altsaa ligefrem, at Holsteen, naar dette skete, ikke længere kunde blive anseet som hørende til det danske Monarchie, eller som følgende det danske Monarchies Grundsætninger og Politikk, som delende Stjæbne i Gæt og Alt med det øvrige danske Monarchie. Om end Kongen eller hans Successorer vedblive at være Dynastier i Holsteen ved Siden af at være Monarcher for den tilbageblivende Deel af Monarchiet, saa maatte dog sandsynligviis denne dynastiske Forbindelse, paa Grund af Lydslands Genhed og det tydsk Parlements Eksistents, samt paa Grund af den senere tilvebragte tydsk Centralregjering Eksistents, blive saa løs, at man maatte tænke paa at sondre Holsteen fra det danske Monarchie. Hiin Politikk var altsaa dengang sikkert aldeles tidssvarende. Men hiin Politikk bliver ikke længere tidssvarende nu, naar man seer hen til de Forandringer, der ere foregaaede siden. Der er nu ikke længere Tale om et Genheds-Lydsland, om et tydsk Parlament, eller om en tydsk Centralregjering i den Forstand, som i de forløbne Aar, men derimod om det tydsk Forbunds Constituering, saaledes som det blev constitueret i 1815 og 1820, altsaa om de tydsk Forbunds fyrsters souveraine Rettigheder i deres egne Lande, eller med andre Ord om saadanne Forhold, der aldeles ikke svare til Forholdene, dengang Martspolitiken blev declareret. Jeg vil nu tillade mig at undersøge, om da Martspolitiken, saaledes som den blev declareret i det oftnævnte Program, virkelig er vedbleven at gjøres gjældende af Kongens Regjering eller Regjeringer i de derpaa fulgte Tider.